

Noćni razgovori

Freja Nort

Prevela
Ivana Jordović

■ Laguna ■

Noću, ljubljena, veži svoje srce za moje,
i neka ona u snu poraze tminu.

Pablo Neruda, *Ljubavni sonet LXXIX*

Uvod

Nešto nije sasvim u redu – imam neki predosećaj. Ali mislim da ću to samo potisnuti u zadnji deo mozga dok noge uvlačim u gumene čizme. Sada ću otvoriti ulazna vrata i izaći u noć.

Spremna sam. Gde je ono trebalo da idem? Ne mogu baš da se setim. Setiću se za trenutak. Samo ću ići nogu pred nogu i verovati sebi. Skrećem levo. Ako automatski krenem u tom smeru prema Bilo kuda, to je sigurno pravi put.

Gde sam sada? Drago mi je što sam u gumenim čizmama. To je bila dobra zamisao. Morala sam da ih tražim jer nisam mogla da se setim kada sam ih poslednji put nosila. Ne mogu da se setim ni kada sam poslednji put provela vikend van grada. Niko me nikada nije odveo. Nije da sam to ikada tražila – to ne bi ličilo na mene. Ipak, to ne znači da nisam sanjarila o tome.

Ali dosta sa ovim umnim krivudanjem, moram da nastavim da hodam. Ovuda. Onuda. Ne osećam se baš najprijetnije. Priлично mi je hladno, a osećaj u nogama je – čudan.

Nadam se da će se pojaviti neki putokaz koji će mi pokazati da sam stigla do svog odredišta. Znam da bi metafizika rekla da suština nije u dolasku na odredište, već u putu – ali ako uskoro

ne stignem, moraću da sednem i ponovo razmislim. Možda sam krenula pogrešnim putem. Ne želim sebi da priznam kako baš i ne znam put jer bi to dovelo u pitanje moje odredište, kojeg zapravo uopšte ne mogu ni da se setim. Pa, nastaviću da idem ovim putem. Noge me zaista bole. Želela bih štanglicu čokolade. Sada sam prilično umorna. Pospana, zapravo. Nešto će mi pokrenuti sećanje.

* * *

Sećanje Petre Flint nije se pokrenulo. Bio je to njen san. Prekinula ga je policija. Probudila se naglo i u panici; u deliću sekunde pomislila je da je slepa. Zapravo, bilo je veoma mračno, a ona je ležala licem okrenuta ka tlu. Zemljastom, grebuckavom i mokrom tlu.

„Da li ste dobro?“

Petra je malo podigla glavu i pogledala: dva policajca je nazirala iznad sebe. Oči su je toliko zbolele od iznenadnog snopa svetlosti iz baterijske lampe da je spustila pogled i ponovo položila lice na zemlju. Na sebi je imala veliku majicu i naopako obuvane gumene čizme i to je bilo ponižavajuće. Bilo joj je i zabrinjavajuće hladno. Pljunula je. U ustima je osećala golicanje trave i krckanje zemlje. Zrak svetlosti je počeo da se pomera. Sranje. Policija. Uskobeljala se, usled čega ju je zadesila mučnina. Iako dezorijentisana, osećala je kako hitno treba da objasni, jer ovo nije moglo da izgleda dobro policiji, koja ju je našla opruženu na zemlji u prevelikoj majici sa Snupijem i gumenim čizmama.

„Da li ste dobro?“, pitao je jedan policajac, pridržavajući Petru; čvrsta ruka zakona bila je iznenađujuće nežna na njenom laktu.

„O, dobro sam“, rekla im je, nadajući se da zvuči ubedljivo, ali sigurna da joj se u glasu oseća krivica. Osvrnula se oko sebe. Ništa nije prepoznala. Nije znala gde je. Park. „Gde se nalazim?“

Uhvatila je pogled koji su policajci razmenili. Samo je želela da ode kući. Da se ugrije. Da se dobro ušuška kako bi se dovoljno naspavala. Onda ne bi trebalo dalje da postavlja pitanja, bolje da to ostavi policiji. Još bolje da im dâ odgovor pre nego što ga uopšte zatraže. „Zovem se Petra Flint“, rekla je jasno, „i mesečarim.“

* * *

O, bože, baka mi je umrla. Prodoran zvuk telefona trgao je Roba iz sna; bolešljiva baka bila mu je prva pomisao. Dohvatio je sat, video da je skoro tri ujutru i javio se. Pažljivo je slušao, ubrzo je bio blago zabavljen činjenicom da oseća olakšanje jer je to samo policija. Baka je dobro, pomislio je Rob, mada se sada pitao da li joj je urekao život predviđajući njenu smrt.

„Da – Petra Flint“, rekao je sa odmerenom zbunjenošću roditelja kojeg je pozvao detetov razredni starešina, „Petra je moja devojka. Da, poznato je da ona mesečari – mada obično preduzima mere da to spreči, trudi se da bude zaključana. Pronašli ste je *gde*?“

Navukao je neku odeću, mrmljajući da je proketo umoran. Pronašao je Petrine ključeve i pokupio svoje sa okvira kamina, pitajući se zašto mesečari nikada ne uspevaju podsvesno da se sete da ponesu ključeve kada krenu u noć. Prilikom jednog ispada, Petra je napunila džepove kaputa crnim lukom. Drugi put je ponela daljinski upravljač od televizora, pošto je prvo izvadila baterije i pažljivo ih rasporedila na kuhinjskom stolu. Za deset meseci, koliko je Rob poznavao Petru, ona je mnogo puta mesečarila, ali samo je u nekoliko navrata izašla u noć, a nijedanput nije ponela ključeve. Ni peni. Ili telefon. I dok je, po uputstvu policije, vozio prema Vetstounu, Rob je zaključio da u ovo vreme mobilne telekomunikacije, telefonske govornice još postoje upravo za mesečare, da bi pružile sklonište i poziv koji će platiti onaj ko ga prima, dok neko ne dođe da ih odvede kući. Ovo je, ipak, bilo prvi put da ga je pozvala policija.

Njen posramljeni izraz mogao je biti zbog spavačice sa Snupijem, koliko i zbog okolnosti u kojima se našla. Rob je pomislio da izgleda prilično slatko, tako izgubljena i postićena. Ako zanemari gumene čizme i prljavštinu na bradi.

„Petra“, rekao je, podižući obrvu prema policajcima na dužnosti, „o čemu si *mislila*?“

Uvek me to pita, pomisli Petra mrzovoljno. I nikada ne sluša kada mu kažem da *ne* mislim, da *ne znam*. Negde, u dubljim delovima podsvesti, u koje jednostavno ne mogu da prodrem kada sam budna, očito sam pomislila da je ovo bila odlična ideja u datom trenutku.

Slegnula je ramenima. „Imaš li moje ključeve?“

„Da“, rekao je, „hajdemo.“ Prebacio joj je svoju kožnu jaknu preko ramena i ugrizao se za jezik da ne kaže ništa o gumenim čizmama. Nisu bile markirane, nisu bile čak ni kopija. Ove su bile staromodne: bezoblične cevke crne gume koje su imale onu nimalo laskavu dubinu do polovine njenih golih listova. Sutra će videti smešnu stranu toga. Večeras je umoran i pomalo iznerviran.

„Znaš, jednog dana ćeš se povrediti“, upozorio ju je Rob pre nego što je pokrenuo auto.

Noge me trenutno zaista bole, pomislila je Petra, mada je svaka čizma sada bila na pravoj nozi. „Žao mi je“, rekla je, naslanjajući glavu na prozor auta, a pulsiranje u slepoočnicama uverilo ju je da je zaista budna, „ničega se ne sećam. Ne znam kuda sam išla.“

„To uvek kažeš“, rekao je Rob. „Da li će ti smetati ako ne uđem?“, pitao je, pošto su ubrzo stigli do njenog stana. „Rano ujutru mi dolaze klijenti iz Japana.“

„Žao mi je“, promrmljala je Petra, „izvini.“

Rob ju je pogledao i razdraženost je malo popustila. „Nema veze. U redu je“, rekao je.

„Laku noć, Petra – i zaključaj prokleta vrata spavaće sobe.“

Prvo poglavlje

Prva sredi u martu trebalo je da bude poseban dan za Petru Flint, ali biće potrebno da prođe još sedamnaest godina pre nego što uvidi njen puni značaj. Obično se moglo računati na krajnju jednoličnost školskih dana, s dnevnim rasporedom obeleženim i izdelaženim na pedesetominutne časove kvalitetnog obrazovanja. Ugled škole za devojčice *Dama Aleksandra Džonson* i njenih visokih standarda u školstvu zasnivao se na uglađenim, vedrim devojčicama koje su na ispitima postizale dobre rezultate i upisivale se na Oksford ili Kembridž i ostale bolje univerzitete. Škola se nalazila u stambenoj ulici odmah pored Finčli rouda, istočno od Vest Hempsteda. Zauzimala je četiri viktorijanske kuće, slučajno međusobno povezane, a detalji epohe iznenađujuće su se uklapali s tablama, Bunzenovim plamenicima i smelim đačkim umetničkim delima. Svi članovi osoblja bili su čestiti i revnosni i deo školskog plana podjednako je bio da sličan stav usade i devojčicama, koliko i da ih nauče gradivu. Direktorka, gospođica Lorimar, bila je neodređenih godina, pomalo je ličila na sovu i u trenutku se obrušavala na neprimereno ponašanje ili nemir. I devojčicama i osoblju

podjednako je ulivala mešavinu strepnje i poštovanja. *Ad vitam Paramus*,* često je objavljivala za vreme jutarnjih okupljanja ili duž hodnika, *Ad vitam Paramus*.

Petra je volela školu. Gospođica Lorimar je imala povoda samo da izriče pohvale na njen račun. Petra nije bila zapanjujuće pametna, niti je bila zamorno omiljena, ali po prirodi tiha i ljubazna, bila je cenjena i među profesorima i među učenicama. Volela je školu jer joj je ona omogućavala predah od kuće. Prošle godine na njen četrnaesti rođendan, pozvana je u kancelariju gospođice Lorimar.

„Sedi.“

Petra je sela. Sedela je u tišini i gledala gospođicu Lorimar koja je s velikim zanimanjem čitala pismo.

„Vidim da ti je rođendan“, objavila je direktorka, „i jasno mi je da ti je grozno kod kuće.“ Mahnula je parčetom papira za koji je Petra prepoznala da potiče iz svetloplavog bloka koji je stajao u fioci komode kod kuće. „Tvoja majka je obelodanila situaciju s tvojim ocem.“ Petri je pogled pao u krilo na čvrsto stegnute pesnice. „Proslediću informaciju u zbornici“, nastavila je gospođica Lorimar, kao da priča o slučaju vaški. Nastupila je pauza prilikom koje je Petra otvorila pesnice i zabrinula se da su joj nokti duži nego što je dozvoljeno. Izgleda da gospođica Lorimar nije bila zainteresovana za njih. „Srećan rođendan“, rekla je, a njena neposrednost bila je u neskladu s raspoloženjem. Usledila je još jedna pauza. Kada je gospođica Lorimar ponovo progovorila, čeličnu oštricu u njenom glasu zamenila je neočekivana blagost. „Neka škola bude tvoj dnevni raj, gospođice Flint“, rekla je. „Ovde možeš da budeš srećna. Mi ćemo brinuti o tebi.“

Petra je bila srećna u školi za devojčice *Dama Aleksandra Džonson* i osećala je da tamo i tada dobro brinu o njoj, godinu dana

* Lat.: Pripremamo se za život. (Prim. prev.)

posle razvoda roditelja, dom više nije bio mesto na koje se nerado vraćala.

Te prve srede u martu dvočas matematike, prvi odmor i dvočas engleskog jezika bili su radosno gurnuti u stranu kada je posle sastanka gospođica Lorimar ušla u učionicu petog razreda.*

„Želela sam to da nazovem operativnom grupom“, dreknula je i niko nije znao o čemu priča, „ali vlasti su mislile da to zvuči suviše vojnički.“ Zažmirkala je i s negodovanjem puhнула. Dva-deset osam pari očiju bilo je skoncentrisano na ureze i tragove na starim drvenim stolovima. „Zato ćemo to zvati Penzionerskom vezom. Jednom nedeljno, za vreme pauze za ručak, u parovima ćete odlaziti i obilaziti lokalne penzionere. Obavljaćete neke poslice, manje kupovine i što je najvažnije, pravićete im društvo.“ Osvrnula se po razredu. „Stari su postali zaboravljeni, čak i zamenljivi u našem društvu“, rekla je smrkнuto. „To je sramota! Oni su kamen temeljac našeg društva i od njih se može mnogo naučiti. Sedećete i slušaćete. Hvala vam, dame.“ Nastupio je spontani žamor među devojčicama koje su očajnički želele da progovore, ali poražavajući pogled gospođice Lorimar brzo ga je ućutkao. Pošto je klimnula glavom prema vratima učionice, ušla je grupa ljudi. „Pozdravimo članove socijalne službe koji će danas biti vaši pratioci. Vratićete se na vreme za poslednji čas pre ručka – i za koncert.“

Koncert. O, da, *svirka*. *Noble Savages*, grupa koju su činili šestaci iz obližnje državne škole za dečake *Milton*, svirali su u holu za vreme pauze za ručak. Kakav neobičan školski dan. I prilično dobar.

Petra je bila u paru sa Darsi Luis, a one su bile zadužene za osamdesetjednogodišnju gospođu Maknil, koja je živela sama u

* Obavezno obrazovanje u Engleskoj traje od pete do šesnaeste godine. Peti razred odgovara prvom razredu srednje škole po našem obrazovnom sistemu. Srednja škola se završava šestim razredom koji traje dve godine. (Prim. prev.)

stanu u bloku zgrada iznad prodavnica blizu stanice podzemne železnice Finčli roud.

„Nisam ni znala da ljudi ovde žive“, rekla je Darsi.

„Bože, kakav si snob!“, kazala je Petra.

„Nisam tako mislila“, prostodušno je odgovorila Darsi. „Mislila sam da se nikad nisam potrudila da pogledam navije iznad *Mekdonaldsa*, ili kioska, ili pak prodavnice sendviča.“

„Zaista je neverovatno“, složila se Petra, dok su ona i Darsi izvijale vratove i razgledale neobično ukrašen zid od cigala i elegantno srazmerne prozore stanova koji su se otmeno uzdizali nad nizom zapuštenih prodavnica.

„Kako smo se izvukle!“, prošaputala je Darsi dok ih je gospođa iz socijalne službe uvodila u zgradu. „Propuštamo prokleti dvočas matematike da bismo časkale s matorom kokom.“ Darsinu slatkorečivost uskoro je postavio na mesto prljav hodnik i nizovi stepenica. „Zašto terate nekog tako starog da živi ovde gore?“, Darsi je izazivala socijalnu službenicu.

„Gospođa Maknil živi ovde već dvadeset godina“, glasio je odgovor. „To je njen dom i ona ne želi da se seli.“

Zidovi su bili umrljani tragovima vode od neke davnašnje poplave i otiscima obuće nemarnih stanara. Zgrada je mirisala neprijatno: na vlažan tepih, na pregrejane stanove kojima je potrebno vetrenje, na blagi miris dima od cigareta, kamfor, staromodne plinske šporete, bio je tu i snažan nagoveštaj prokislog mleka. Kvaka na ulaznim vratima gospođe Maknil bila je pričvršćena lepljivom trakom sa uvijenim i požutelim krajevima na kojima se lepak osušio.

„Ne dozvoljava nam da to popravimo“, rekla je socijalna radnica devojkicama, lupkajući po poklopcu poštanskog sandučeta.

„Kladim se da se oseća na mokraću“, Darsi prošaputa Petri.

„Umukni“, rekla je Petra.

Gospođa Maknil se nije osećala na mokraću, već na kolonjsku vodu s mirisom lavande, a njen stan nije smrdeo na prokisle

mleko ili kuglice protiv moljaca. Mirisao je na dim, ali ne od cigareta, već nečeg slađeg, prefinjenijeg. Na male cigarete u različitim bojama, pokazalo se uskoro. Bila je sitna ali uspravna žena, sa skoro prozirnom tankom kožom i srebrnom kosom nemarno podignutom u nekakvu punđu. „Zdravo, mlade dame“, glas joj je bio malo škriputav, ali naglasak je bio negovan a ton pouzdan, „izvolite, uđite.“

Uvukle su se za njom u stan. Dnevna soba gospođe Maknil bila je pretrpana, ali delovala je prilično uredno s obzirom na očitu starost i pohabanost imovine i udobnog nameštaja. Sto od tamnog drveta i stolice sa uvijenim nogarima borili su se za prostor na podu s malom plišanom sofom izbledele maslinastozelene boje, s neznatno zavrnutom zaštitnom navlakom, grupom stočića koji su stajali zajedno više pukom slučajnošću nego po originalnom dizajnu, visokom pepeljarom iz koje se zmijoliko izvijao dim iz tanke ružičaste cigarete. Na zidovima, ukrivo su visile slike suncem sprženih stranih podneblja. Duž zidova sobe, uz drvene letvice u donjem delu, bile su gomile i gomile knjiga, sve su se pedantno završavale na istoj visini. Petra je pomislila da izgledaju kao vreće s peskom, kao odbrana od poplave, kao da su štitile gospođu Maknil i čuvale je unutar ovih zidova. Ili su možda držale miševе napolju. Možda se samo ofucani tepih nije lepo uklapao od jednog do drugog kraja sobe. Petra se osvrnula oko sebe; jednostavno nije bilo mesta za dovoljno polica da se smeste tolike knjige. A i zidovi su bili namenjeni slikama tih toplih i dalekih predela.

U tom trenutku, kada se našla okružena decenijama života i ogromnom ličnom istorijom, Petri je duboko nedostajalo to što nije imala bake i dede. Obema rukama je uhvatila koščatu ruku gospođe Maknil, s kaligrafijom vena i tetiva i staračkih pega.

„Drago mi je što sam vas upoznala, gospođu Maknil“, rekla je, gledajući napeto u gospođine vodnjikave oči. „Ja sam Petra Flint.“

„Možeš me zvati Lilijan, Petra Flint“, rekla je.

„Zdravo, Lilijan“, rekla je Darsi polako i glasno, nepotrebno se naginjući. „Ja sam Darsi Luis.“

„Ti, draga, možeš da me zoveš gospođa Maknil“, oštro je rekla Lilijan.

I tako je počelo prijateljstvo između Petre Flint i Lilijan Maknil, koje je, iako je trajalo manje od tri godine, bilo obeleženo dubokom međusobnom naklonošću i naročito za Petru imalo dalekosežan uticaj. Prilikom te prve posete, dok je Darsi sedela na zelenoj plišanoj sofi i služila se slatkišima od đumbira, Petra je pitala gospođu Maknil da li bi želela da joj ispravi slike.

„Nikada nisam bila u inostranstvu“, rekla je Petra. „Molim vas, hoćete li mi ispričati nešto o njima, dok ih ispravljam?“

„Hajde da počnemo odavde, od Tanzanije“, rekla je Lilijan, zagledavši se u sliku. „Živela sam tamo pre četrdeset godina. Sviđalo mi se tamo. To je planina Kilimandžaro u zoru. Sedela sam pored umetnika, ispod ovog baobaba – ili naopakog drveta dok je slikao.“

Posle toga, kad god bi Petra došla u posetu, često dva ili tri puta nedeljno, slike koje je prethodno ispravila ponovo su stajale ukrivo. Bez greške, jedna je uvek stajala iskošenije od ostalih i to ona o kojoj je Lilijan Maknil nameravala da priča tog dana. Darsi je nakon toga retko posećivala gospođu Maknil. Naterala je Petru da joj obeća da će čuvati tajnu i bežala je od Penzionerske veze da bi se našla s dečkom u *Mekdonaldsu*.

Iz smirenosti stana gospođe Maknil, Petra i Darsi ušle su pravo u preuzbuđujuću školsku buku. Obično se nešto dešavalo u holu škole u vreme pauze za ručak, ali češće je to bila dramska ili plesna sekcija, ili su jedan ili dva razreda vežbali za predstojeći zbor. U stogodišnjoj istoriji škole ovo je bila prva pauza za ručak prilikom koje je ona bila na raspolaganju petorici dečaka i impresivnoj količini opreme jedne rok grupe. Profesorka muzičkog,

gospođica Golding, osetljivo biće za koje je i Betoven bio malo previše grub, uznemireno je gledala kao da se brine za dobrobit svog klavira i bubnih opni devojčica. Dok se ona povlačila od scene, s prekrštenim rukama i skupljenih obrva, ostali profesori gurali su se među devojčicama, pokušavajući da umire opšti nemir i krike iščekivanja. Tek kada je gospođica Lorimar predstavila članove grupe, učenice su konačno stale u miru i tišini.

„Ovo su *vrlo Noble Savages**“, našalila se njihova direktorka, tapšući pevača i bubnjara po ramenima. „Prva stanica, škola *Dama Aleksandra Džonson*, sledeća stanica *Top of the Pops!*“ Napravila je zvuk uznemirujuće sličan kikutu pre nego što je žustro zapljeskala. Devojčice su bile suviše zaprepašćene čak i da bi se dodvorile, a kamoli da bi zapljeskale. Ali pre nego što je gospođica Lorimar sasvim sišla sa scene, pre nego što je gospođica Golding stigla da pokrije uši, *Noble Savages* su zasvirali prvu pesmu i lakirani parket u holu odjekivao je od odobravajućeg lupkanja tri stotine udobno obuvenih nogu. Posle samo nekoliko taktova, svaki član grupe imao je svoj klub obožavateljki dok su se krici tipa: „O, bože, stvarno je divan“, pronosili kroz gomilu poput virusa. „Ja sam zaljubljena!“, objavljivale su Petrine drugarice dok su klimale glavom, kezile se i pratile ritam. „O, bože, *tako* sam zaljubljena!“

„*Nuclear no!*“, pevao je Arlo Sevidž dok je Džoni Nobl, na ritam-gitari, prašio moćne akorde, a Met za bubnjevima davao ritam.

*Vlada bi trebalo da
traži mir
ne da upravlja umovima.
Vreme je za odlazak! Nuklearno ne!*

Devojčice su podivljale i većina ih je u tren odlučila da se odmah priključi organizaciji za nuklearno razoružanje. Posle

* Engl.: *Plemeniti divljaci*. (Prim. prev.)

zahvaljivanja cele grupe, Džeremi je prstima prešao preko klavijature, zatim sklonio ruke da bi pojačao dramatičnost, a onda se ponovo obrušio na nju u akordima koji su odjekivali prijemčivim neskladom.

*Zatvoreni zbog misli
U kavezima zbog svojih verovanja
Zatvoreni iza rešetki netrpeljivosti
Ali njihov duh ipak još leti
Osloboditi ih
Osloboditi ih
Mi moramo
Da ih oslobodimo.*

Starije devojke su mahale glavom dok su hormoni i zabrinutost zbog političke nepravde izazivali prave suze u njihovim očima.

„Oslobodite Nelsona Mandelu“, rekla je Darsi Petri uz vrlo ozbiljno klimanje glavom.

Petra je sklopila oči tiho se moleći.

„Šta misliš, da li bi bubnjar želeo da me oslobodi nevinosti?“, pitala je Ejmi i njene drugarice iz razreda su huknule, nasmejale se i zagrlile je.

„Šta mislite, da li bi onaj s crveno-belom gitarom želeo mene samo s velikom crvenom mašnom?“, pitala je Alis.

„Pst!“, zašišala je Darsi i počela da se njiše. „Ovo je sentiš.“

„*Among the Flowers**“, objavio je pevač, zatvorenih očiju.

Dok je Džoni blago svirao nežne akorde, Arlo je milovao žice svoje gitare. Najslađa melodija je našla put do publike, dok je *Among the Flowers* plovila poput latica kroz hol. Harmonije su zavele čak i gospođicu Golding, koja je nagnula glavu i pohvalila grupu stidljivim osmehom. Kada je Arlo zapevao, bilo je to bez

* Engl.: *Među cvećem*. (Prim. prev.)

bučnog, amerikanizovanog govora *Set Them Free* i *Nuclear No*; umesto toga bio je to dublji, savršen glas, ispunjen osećanjima i, naslućivalo se, njegov pravi glas.

*Vidim je kako korača pored mene
U snu među cvećem
Zar se neće probuditi
Zar se neće probuditi
I videti kako čekam
Videti kako čekam
Na nju
Da li korača sasvim sama
Da li je usamljena među cvećem
Mogu li da je probudim i povedem
Povedem sa sobom kroz cveće
Iz njenog sna
U moj
Iz njenog sna
U moj.*

Pevao je zatvorenih očiju, sa ustima tako blizu mikrofona da je usnama povremeno dodirivao njegovu površinu. Arlo je otvorio oči tek kada je klavirski solo treperavo stvorio romantični most između stihova. Sve oči bile su uprte u grupu, ali u središtu je bio Arlo koji je video samo jednu devojku.

Da li gleda u mene?

Ne, gleda u mene!

Sranje, gleda pravo u mene.

To sam ja, pomislila je Petra, gleda pravo u mene. Zar ne? Zdravo.

„Iz njenih snova“, Arlo je pevao Petri, „u moje.“